

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. S., nar. X**
státní příslušnost Republika Uzbekistán
trvale bytem X

zastoupen: **JUDr. Petrem Adámkem**, advokátem,
se sídlem Jeseniova 837/10, 130 00 Praha 3, č. ev. ČAK 01220

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**,
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. května 2021 č. j. CPR-6729-3/ČJ-2021-930310-V236

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly,

pátrání a eskort ze dne 3. 2. 2021 č.j. KRPA-30365-16/ČJ-2021-000022-SV o správním vyhoštění žalobce podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“) a o stanovení doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na dobu 18 měsíců.

II. Žaloba a její podstatný obsah

2. Žalobce předně blanketně namítl, že žalovaný porušil ust. § 2 odst. 1, odst. 3, § 3, § 4 odst. 2, odst. 4, § 16 a § 19 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „správní řád“).
3. Žalobce přiznal, že na území České republiky pobýval neoprávněně, avšak odmítl, že by zde vykonával výdělečnou činnost, o čemž správní orgány nepředložily žádný důkaz.
4. Žalobce rovněž vytkl žalovanému, že mu pro účely jeho výslechu v právním postavení účastníka řízení nebyl ustanoven tlumočník do jazyka uzbeckého, nýbrž do jazyka ruského. Byl dotázán pouze na to, zda rozumí česky, načež sdělil, že nikoli. Zda rozumí a hovoří rusky, se jej však nikdo neptal, a přesto bylo mu tlumočeno do ruského jazyka, kdy se snažil tedy vypovídat rusky, pokud rozuměl a částečně uzbecky. Uvedl, že v žádném případě není schopen dohovorit se rusky, když pochází z oblasti Uzbekistánu, kde se v rodinách rusky nehovořilo (pouze uzbecky), a navíc se narodil v době, kdy se již ruský jazyk ve školách nevyučoval. Správní orgány tedy vážně porušily práva žalobce, když správní vedení nebylo vedeno v jazyce, kterým hovoří a rozumí, což se projevilo tím, že výslech žalobce byl nesprávný, nevěrohodný, neobjektivní a zavádějící.
5. Dále žalobce namítl nepřiměřenou krátkost lhůty stanovené k vycestování s ohledem na opatření související s pandemií nemoci COVID-19, kdy nebyl včas schopen zajistit si odlet z České republiky do Uzbekistánu, protože zůstal v České republice proti své vůli.
6. Podotkl ještě, že nalézacímu správnímu orgánu předložil pravé doklady, což svědčí o tom, že se nepokoušel zastírat nelegálnost svého pobytu.
7. Žalobce tedy navrhl zrušení napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shromážděný spisový materiál.
9. Na svém postupu neshledal žádného pochybení, když má za to, že postupoval v souladu s platnou právní úpravou, a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil tyto, pro řízení podstatné, skutečnosti.
11. Žalobce byl dne 2. 2. 2021 hlídkou Policie České republiky zastaven a řešen pro dopravní přestupek spočívající ve vjetí do zákazu vjezdu. Při této příležitosti bylo lustrací v příslušných cizineckých informačních systémech zjištěno, že žalobce nemá platné vízum.

S ohledem na toto zjištění a s přihlédnutím k tomu, že žalobce nepředložil žádný platný doklad, ze kterého by vyplývalo jeho oprávnění k pobytu na území České republiky, byl žalobce podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn.

12. V cestovním pasu žalobce se nachází vylepené vízum na 8 dnů platné od 3. 3. 2020 do 25. 3. 2020 vydané Spolkovou republikou Německo. Z razítka vyznačeného na str. 7 cestovního pasu žalobce vyplývá, že vstoupil na území schengenského prostoru dne 8. 3. 2020 prostřednictvím mezinárodního letiště Berlin-Tegel.
13. Dne 3. 2. 2021 bylo zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce podle ust. 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona. Z protokolu o výsledku žalobce v právním postavení účastníka správního řízení se podává, že žalobce přicestoval do České republiky dne 1. 11. 2020 ze Spolkové republiky Německo a od té doby pobývá na území České republiky. Do Německa přijel za účelem turistiky a do České republiky přijel navštívit kamaráda, který žije v Praze. Již v Německu pobýval neoprávněně. V České republice chtěl pobývat ještě 30 dnů a poté vycestovat. Pracoval zde na stavbách jako pomocný stavební dělník, aby si vydělal peníze. Žádost o povolení k pobytu na území České republiky nepodal. Ke svým osobním poměrům uvedl, že je bezdětný a svobodný. V Uzbekistánu žije s rodinou (otcem, matkou a bratry) v domě, kam se může vrátit. Žalobce k dotazu nalézacího správního orgánu neuvedl žádnou překážku znemožňující mu návrat do země původu ani obavu z toho, že by mu v zemi původu něco hrozilo a že nemá problém se vrátit do Uzbekistánu, kam vycestuje dobrovolně v případě uložení správního vyhoštění. V České republice nemá nikoho z rodiny a nemá zde ani žádné vazby.
14. Z protokolu o výsledku žalobce (str. 2) se rovněž podává, že žalobce požádal o tlumočení do jazyka ruského a zpět, neboť nerozumí českému jazyku. Na straně 3 protokolu rovněž uvedl, že žádá tlumočnicka do ruského jazyka, nerozumí českému jazyku dobře, a že přítomné tlumočnicki rozumí dobře. Na straně 6 protokolu k výslovnému dotazu rovněž uvedl, že rozuměl všem kladeným otázkám.
15. Ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 3. února 2021 ev. č. ZS51856 se podává, že vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné.
16. Správní orgán prvního stupně následně poté, co umožnil žalobci seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění ve smyslu ust. § 36 odst. 3 správního řádu, vydal dne 3. 2. 2021 prvostupňové rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, proti kterému se žalobce odvolal k žalovanému. Žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí nalézacího správního orgánu potvrdil.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních námitek vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu ve smyslu ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „s.ř.s.“).
18. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému

smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

19. Ze správního spisu je v první řadě zřejmé, že žalobce skutečně ke dni 28. 4. 2019, kdy byl zajištěn, a následně v době vydání rozhodnutí nalézacího správního orgánu pobýval na území České republiky neoprávněně, a to přinejmenším ode dne 1. 11. 2020 (jak sám uvedl) až do doby zajištění policií. To se podává z lustrací v cizineckém informačním systému, z cestovního pasu žalobce i z vlastní výpovědi žalobce. Neodpovídá tedy skutečnosti, že by se správní orgány vůbec nezabývaly tím, kdy žalobce přicestoval na území České republiky a jak dlouho zde pobýval. Neoprávněný pobyt na území České republiky jako takový pak žalobce výslovně přiznal i v samotné žalobě.
20. Pokud jde o polemiku žalobce v tom směru, zda vykonával či nevykonával na území České republiky výdělečnou činnost, pak je třeba předně konstatovat, že pro takové jednání žalobci správní vyhoštění uloženo nebylo, takže tuto skutečnost nevnímá soud jako podstatnou pro toho řízení. Jestliže správní orgán prvního stupně uvedl v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mimo jiné, že žalobce na území České republiky vykonával výdělečnou činnost, pak mu to ovšem nelze vytýkat, neboť žalobce sám ve svém výsledku uvedl, že v Praze vykonává výdělečnou činnost v podobě pomocných stavebních prací, ačkoli je mu známo, že nemůže v České republice bez povolení k zaměstnání pracovat, neboť potřebuje peníze a v Uzbekistánu není tolik práce.
21. Tvzení žalobce, že nerozumí ruskému jazyku, do kterého mu bylo tlumočeno zejména při jeho výsledku, na kteréžto prakticky svoji žalobu založil, považuje zdejší soud z následujících důvodů za účelové. Z protokolu o výsledku žalobce předně vyplývá, že sám požádal o tlumočení do jazyka ruského, když uvedl, že českému jazyku nerozumí. Nikde v celkem šestistránkovém protokole není ani zmínka o tom, že by si žalobce stěžoval či jinak uplatňoval nepochopení kladeným otázkám. Při ústním jednání ve věci navíc sám uvedl, že mu tlumočnice před zahájením výsledku vysvětlila, že kladené otázky nebudou podle jejích zkušeností nijak těžké. Na opakovaný dotaz soudu, zda tedy rozuměl tomuto vysvětlení v ruském jazyce, když před soudem tvrdí, že ruskému jazyku vůbec nerozumí, odpovídal vyhýbavě a prakticky na něj neodpověděl vůbec. Žalobce tedy před nalézacím správním orgánem nijak neuplatňoval neznalost ruského jazyka, přestože byl schopen uplatňovat neznalost jazyka českého. V žalobě si v tomto směru rovněž poněkud protiřečí, když na jedné straně uvádí, že ruskému jazyku nemá vůbec schopnost porozumět (srov. str. 3 druhý odstavec shora žaloby), a na straně druhé pak to, že se snažil na otázky pokládané v ruském jazyce odpovědět, pokud jim rozuměl (srov. str. 2 druhý odstavec zdola žaloby). Neznalost ruského jazyka pak žalobce neuplatňoval ani v rámci seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydání. Účelovost této námitky ze strany žalobce pak podle názoru zdejšího soudu vyplývá i z toho, že žalobce v žalobě ani při svém účastnickém výsledku při ústním jednání ve věci neuvedl ani jedinou nesprávnost, nevěrohodnost či neobjektivitu jeho výsledku způsobenou v důsledku jím tvrzené neznalosti ruského jazyka. Soud je přitom toho názoru, že při skutečné neznalosti ruského jazyka, by se žalobce (zvláště pak, pokud vyhledal profesionální právní pomoc) přinejmenším v rámci přípravy opravného prostředku seznámil s tím, jak byla zachycena jeho výpověď do protokolu, pokud byl výsledek skutečně veden v jemu neznámém jazyce, aby mohl uplatnit nesprávnosti či nepřesnosti vyplývající z neznalosti ruského jazyka, což se nestalo. Žalobce nadto v žalobě ani při ústním jednání před soudem obsah protokolu o

svém výsledku prakticky nijak nerozporoval. Obsah protokolu o výsledku žalobce se soudu rovněž jeví jako přiléhavý, spontánní a jednotlivé odpovědi na položené otázky nenasvědčující neporozumění ze strany žalobce. Rovněž individuálnost a podrobnost či konkrétnost odpovědí nenasvědčují tomu, že by si tyto odpovědi nalézací správní orgány či snad přítomný tlumočník jednoduše sami vymysleli. Ze všech těchto důvodů tedy zdejší soud shledal námitku žalobce spočívající v neznalosti ruského jazyka, ve kterém byl veden zejména jeho výslech v procesním postavení účastníka řízení, jako účelovou, nevěrohodnou a tudíž nedůvodnou.

22. Nad rámec toho si však zdejší soud na tomto místě dovoluje přičinit poznámku v tom směru, že obecně nepovažuje zavedenou praxi nalézacího orgánu, kdy je občanům Republiky Uzbekistán, bez prokazatelného pokusu u zajištění tlumočníka jazyka Uzbekého, takřka automaticky ustanoven tlumočník jazyka ruského, za optimální.
23. Správní orgány se také správně a dostatečně zabývaly i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle ust. § 119a odst. 2 zákona ve spojení s ust. § 174a zákona, a to konkrétně na str. 7 napadeného rozhodnutí, pokud jde o žalovaného, a na str. 6 a 7 prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o nalézací správní orgán. Závěry a hodnocení zde uvedené se jeví jako zcela přiléhavé a zdejší soud se s těmi zcela ztotožňuje, protože na jejich obsah pro určitou stručnost plně odkazuje. Žalovaný tedy nepochybil, pokud rozhodnutí nalézacího správního orgánu ohledně případného zásahu do rodinného a soukromého života žalobce posoudil jako dostatečně odůvodněné. Je přitom třeba zdůraznit, že žalobce v podstatě ve své žalobě neuplatnil žádnou konkrétní okolnost, skutečnost či tvrzení, které by mohly založit nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce. Stejně tak z žalobních bodů není seznatelná žádná konkrétní překážka bránící ve vycestování žalobce do země původu ani žádná konkrétní (relevantní) hrozba, pro kterou by mělo být vyhoštění žalobce zapovězeno. Zdejší soud nemá žádné pochybnosti o tom, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přiměřenosti ve smyslu ust. § 174a odst. 1 zákona, když současně neshledal v případě žalobce naplnění ani jednoho z kritérií vyjmenovaných citovaným ustanovením zákona, které by svědčilo nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí.
24. V případě žalobce tak nepochybně došlo k naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud dospěly k témuž závěru.
25. Otázka stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, je pak předmětem správního uvážení správního orgánu, přičemž soud se při přezkumu úvahy správního orgánu může zabývat pouze tím, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej nezneužil (srov. kupř. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2019 č.j. 4 Azs 123/2019-42, bod 32.) K tomu v souzené věci nedošlo. Žalobci v daném případě byla délka správního vyhoštění v trvání 18 měsíců uložena zhruba v třetině zákonem stanovené sazby podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4. zákona. S ohledem na ne zcela zanedbatelnou dobu udržování protiprávního stavu ze strany žalobce v situaci, kdy vědomě pobýval na území České republiky neoprávněně s přiznaným úmyslem pobývat zde i nadále (nejméně další měsíc), soud ve zvolené délce správního vyhoštění nespatřuje překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení či jeho zneužití, a tudíž ani zde nevidí důvody pro zrušení daného rozhodnutí ve smyslu § 78 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

26. Konečně nelze přitakat ani námitce žalobce týkající se krátké doby stanovené k vycestování v délce 15-ti dní, když podle ust. § 118 odst. 3 zákona lze tuto dobu stanovit i ještě kratší, ale hlavně žalobce měl možnost v průběhu této doby podle téhož ustanovení zákona požádat o stanovení nové doby k vycestování, čehož ale nevyužil. Překročení stanovené doby k vycestování tak lze připsat spíše pasivitě žalobce než-li její příliš krátké výměře.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy se shora uvedených důvodů dospěl k závěru o nedůvodnosti žalobních námitek v podobě, v jaké byly žalobcem uplatněny, a žalobu proto zamítl
28. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Příkladně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 4. srpna 2021

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D. v.r.
samosoudce